

[Poul Møller.]

er vel ikke trekantregeringens tanke at op-hæve folkepensionen til næste sommer? Jeg synes, det er at sammenblande ting, som ikke bør sammenblandes.

Så talte det ærede medlem om byggestøttelovgivningen. Ja men byggestøttelovgivningen, som vi har stemt for, giver netop hjemmel til at skaffe midler ved salg af obligationer på markedet; den højtærede boligminister har beføjelse til at skaffe midlerne til boligbyggeriet ad denne vej, hvis obligationsmarkedet kan give ham dem, og vi tror, at i den nuværende situation, med den øgede pengemængde, der er opstået, med den større efterspørgsel efter obligationer, kan det lykkes at skaffe midlerne.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen gjorde nogle bemærkninger om folkepensionens mindstebeløb. Hertil vil jeg gerne sige — og det kan andre bekræfte, som deltog i forhandlingerne om folkepensionen — at mit parti og jeg som mit partis ordfører gjorde alt, hvad vi kunne, for at undgå mindstebeløbet til alle ældre medborgere over 67 år. Vi anså det for at være principielt forkert, og vi gik kun med til det, fordi vi som vilkår fik den opsparingsordning, man kalder den indeksregulerede opsparing. Først under den forudsætning accepterede vi det, og det skete som led i et forlig, hvorunder det lykkedes os at få sat mindstebeløbet ned, således at det ikke blev så stort som efter regeringens forslag. Når det ærede medlem siger, at der var den mulighed, at man kunne fritage statskassen for dette mindstebeløb, vil jeg gerne spørge, om det er sådan, at det ærede medlem vil stille forslag herom i folketinget, eller om måske den højtærede socialminister, som det ærede medlem jo støtter, vil stille et sådant forslag. I så fald er det da klart, at bl. a. jeg vil være villig til at yde min bistand til at finde ud af, om dette ikke var en fornuftig vej frem. Jeg vil dog gerne sige, at det havde været bedre aldrig at have fået det end at ophæve noget, som man én gang har givet befolkningen. Jeg vil altså gerne høre, om det ærede medlem vil stille et sådant forslag, eller om det kun var noget, han sagde.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen fremhævede som en fordel ved stabiliserings-

lånet den forskelsbehandling, der finder sted mellem aktieselskaber og andelsselskaber og privatpersoner, og sagde, at derved rammer man ikke investeringerne hos andre end de små virksomheder, der er i en privatmands eje. Ja, det er jo lidt kynisk af retsstatspartiet at opfatte netop denne forskelsbehandling som noget praktisk, som noget formålstjenligt, som noget rigtigt. Det må dog være således, at hvad enten en virksomhed er organiseret som en enkeltmandsbedrift eller som et selskab, skal den have samme vilkår over for staten og over for de offentlige myndigheder.

Jeg er i øvrigt enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i, at valutaforbedringen kan være af skrøbelig karakter, men måske kan netop de farer, der lurar, som det ærede medlem fremhævede, i nogen grad modvirkes gennem ophævelsen af tvangslånet. Det ærede medlem mener ikke, det kan ske, uden at der kommer noget andet i stedet, som er mere rationelt i den nuværende situation, men det ærede medlem er dog enig med os så langt, at tvangslånet er noget irrationelt i denne situation. Når jeg ser de farer, som truer vor sejlads, og jeg ser, fra hvilken kant vinden blæser, forekommer det mig, at en ophævelse af tvangslånet ville give os større mulighed for at forøge investeringerne og produktionen i et forsøg på at undgå den nedgang i vor produktion, som vi ellers kan risikere.

Jeg skal ikke komme med mange bemærkninger om, hvorvidt denne foranstaltning er forbrugsbegrænsende eller ikke forbrugsbegrænsende. Jeg har den opfattelse, at en del af den virker forbrugsbegrænsende; jeg kender tvangslånsydere, som må tage pengene fra deres forbrug, det indrømmer jeg, men jeg kender til gengæld også mange, der tager dem fra deres opsparing.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen nævnte nationalbanken og dennes beretning. I denne beretning, på side 31, siger nationalbankens direktion følgende om stabiliseringslånet — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Stabiliseringslånet virker formentlig mere investerings- end forbrugshæmmende og må derfor overvejende regnes for et pengepolitisk indgreb.“

Det er altså nationalbankens vurdering